

GÖYARÇIN

ISSN-0207-4710
2011-ci il

11

Hekayə

Şeir

Nağil

BƏBİR VƏ ÇAQQAL

Qottentot (Afrika) nağılı

Bəbir ovdan qayıdanda qarşısına buy-nuzlu bir qoç çıxdı. Bəbir ömründə belə heyvan görməmişdi. Ona görə də qorxa-qorxa qoça yaxınlaşıb yaltaqlana-yaltaqlana dedi:

- Salam, dostum! Sənin adın nədir?

Qoç ayaqlarını yerə vurub bərkədən mələdi və dedi:

- Mən qoçam, bəs sən kimsən?

- Mən isə bəbirəm.

Bəbir qoçdan bərk qorxdı və çıxıb getdi. Yolda onun qarşısına bir çaqqal çıxdı. Bəbir qorxa-qorxa başına gələnləri danışanda çaqqal ona güldü:

- Axmağın biri axmaq. Gör sən necə dadlı yeməyi əlindən buraxmısan. Sabah birlikdə həmin çəmənə gedib birlikdə qoçu yeyirik.

Səhəri gün bəbir ilə çaqqal bir-birlərinə qoşulub, qoçu axtarmağa getdilər. Qoç onları uzaqdan görüb bərk qorxdı və qoyuna dedi ki, iş-

lər xarabdır. Bəbir ilə çaqqal gəlib bizi və balalarımızı yeyəcək.

Qoyun dedi:

- Qorxma, hər dərdin bir çarəsi var. Quzularımızı da özünə götürüb çəmənə get.

Onlar yaxınlaşanda quzular bərkədən mələyib deyərler:

- Ata, acından ölüürük.

Məsləhət qoçun ağına batdı. Quzularını da götürüb bəbir ilə çaqqala qarşılamağa getdi.

Qoçun inamla yaxınlaşdığını gören bəbir qorxub qaçmaq istədi. Çaqqal isə onu səbri olmağa səslədi. Elə bu zaman quzular tükürpədicisi səsə mələşdilər:

- Ata, biz acından ölüürük!

Qoç isə üzünü çaqqala tutub dedi:

- Çox sağ ol, çaqqal. Nə yaxşı ki, bəbiri aldadıb bura gətirdin. Yoxsa mənim balalarım acından ölərdilər.

Bəbir bu sözləri eşidən kimi bərk qorxdı və var gücü ilə qaçmağa başladı. Çaqqal da onun dalınca götürüldü.

MEYMON, PİTON VƏ DOVŞAN

Qədim zamanlarda heyvanların da insanlar kimi danışa bildiyi vaxtda bir meymun yaşayırdı.

Bir səhər meymun özünə yemək axtarmağa getdi. Bir vadiyə gəlib çıxdı. Yeməyə heç nəyin olmadığını görüb, bir daşı qaldırdı. Gördü ki, onun altında çoxlu soxulcan, böcək gizlənib. Böcəklərin dadı o qədər də onun xoşuna gəlmədi. Ona görə də yoluna davam etdi.

Az getdi, üz gütdü, dərə-təpə düz getdi, başqa bir yekə daşın yanına gəlib çıxdı. Gördü ki, nəhəng bir ilan-piton bu daşın altında qalıb.

Piton zariya-zariya meymuna yalvardı:

-Atam balası, bu daşı qaldırıb, mənə xilas et. Az qalır ki, lap nəfəsim kəsilə.

Meymun çətinliklə daşı qaldırıb, pitonu xilas elədi. Nankor piton elə o dəqiqə meymunun bədəninə sarıldı və onu sıxıb öldürəndən sonra udmaq istədi.

Meymun nə qədər yalvardısa da, piton onun sözünü eşitmək belə istəmədi.

Elə bu zaman bir dovşan gəlib çıxdı. Meymun yalvardı ki, dovşan ona kömək eləsin. Dovşan bic-bic soruşdu:

-Əvvəlcə deyin görüm nə olub, sonra öz fikrimi deyərəm.

Pitonla meymun olduğu kimi danışdılar.

Dovşan yenə də özünü avamlığa vurdu:

-Yox, gözümlə görməsəm dediklərinizə inanmaram. Piton sən yenə də evvəlki yerinə uzan. Meymun sən də daşı onun üstünə aşır.

Dovşanın dediyi kimi də elədilər. Piton uzandı, meymun isə ağır daşı itələyib, onun belinə aşdı. Bunu gören dovşan meymuna dedi:

-Hə, indi hər şey mənə aydındır. Mənim bacım, qaç canını qurtar.

Onlar pitonu daşın altında qoyub, qaçmağa başladılar. Nankor piton isə zariya-zariya qaldı.

Tərcümə edib işləyəni: R.Əliyev

Rəssam
Afər

